

із сусідньої кімнати випало двох розбишаків і один з них ударив святого тяжким костуrom по голові, а другий сокирою розтинає голову по другім боці.

Упав св. владика не землю, облитий кровію, а схізматики мов зголоднілі вовки кидать ся на свою жертву, бють, ранять, знущють ся так що лице святого замінило ся в одну безобразну масу. Нї одна скарга, нї один зойк не вихопив ся з єго ост. Думаючи що вже не живий, кинули ся розбійники ще на його слуг, але в тій хвилї св. Йосафат підносить свою голову, кровію залиті очі звертає до неба, одну руку підносить, мов би хотїв по раз послїдний поблагословити своїх убийників, та потихо відзиваєсь: "О Боже мій!" Не дали йому докінчити. Один розбишак прискочив до владики і двома кулями наскрізь прострілив йому голову.

Св. йосафат віддав свого духа в рки Божі. Розшалїла товпа кинула ся рабувати палату. Що тільки дало ся взяти, миттю роздерли поміж себе. Цїлу кімнату знищено, вікна по-вибивано, двері порозбивано, вози порубано. папері і всякі грамоти понищено, всю кімнатну обставину поторощено.

Тимчасом коли вже не стало слуг Йосафата, над його тїлом, мов би на сторожи сидїв пес, котрого св. Йосафат часом гласкав. Пес